

ΜΤΡ. ΣΗΜΗΡΩΤΗΣ

CXLVI

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ

Κρεβάτια θά 'χουμε άνθινα γεμάτα αϊθέρια μύρα·
ντιβάνια όλοβελούδινα σά μνήματα βαθιά·
στις έταζέρες λούλουδα παράξενα τριγύρα,
πού άνοίξαν μοναχά για μās σέ μέρη μαγικά.

Και ποιά την Άλλη νά υπερβεί στην ύστατη φωτιά τους,
οί δυο καρδιές μας—σάν τρανές λαμπάδες δυο—μαζί
θά διπλοκαθρεφτίσουνε τó διπλοφώτισμά τους
στά πνεύματά μας πού 'ναι δυο καθρέφτες άδερφοί.

Και μιá βραδιά όλογάλανη, ρόδινη, μυστική,
θέ ν' ανταλλάξουμε άξαφνα την ίδια αναλαμπή,
σάν ένα μακροθρήνημα πού φέρνει ó χωρισμός:

κι άργότερα ένας "Άγγελος θά 'ρθεί τó φως νά χύσει,
—τίς πόρτες μισανοίγοντας πιστός και χαρωπός,—
σιτούς δυο καθρέφτες τούς θαμπούς, στίς φλόγες πού'χαν σβήσει.

ΜΤΡ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ

Θά'χουμε κρεβάτια από άχνές εύωδιές πλέρια
βαθουλά διβάνια, σάν τάφων γρομμονύς,
και λουλούδια άλλόκοτα μέσα σέ πανέρια,
για μās άνθισμένα σ' άλλους ούρανούς.

Σπάταλα ξεδεύοντας τά στεργά τους χνώτα,
θά'ναι οί δυο καρδιές μας δυο δαδιά λωλά
πού θ' αντιφεγγίζουν τά δίδυμά τους φώτα
στά δυο πνεύματά μας, κάτοπτρα διπλά.

Μιá βραδυά πνιγμένη μέσ' σέ γαλάζιο πόνο,
θέ ν' ανταλλάξουμε ένα σιγάφιασμα και μόνο,
σάν λυγμό μακρόσυρτο αϊώνιου μισεμού·

κι' ύστερα ένας "Άγγελος, ρίχνοντας τίς θύρες,
θ'ά'ρθει νάναστήσει τού πιστού χαμού
τούς θαμπερούς καθρέφτες και τίς νεκρές πύρες.

ΜΕΤΡ. ΣΠΑΝΟΣ

Ο Θάνατος των Ερασιών

ΚΑΙΝΕΣ θα 'χουμε πια, απαλών οσμών έμπλεες,
Και γτιβάνια βαθιά ωςάν τάφους,
Και παράδοξα άνθη στα ράφια,
Ανοιγμένα για μας σ' ουρανούς ομορφότερους.

Ως τα έσχατα φθειρόντας ύστατη θέρμη,
Οι καρδιές μας οι δυο, δάδες δυο πιο πλατιές,
Το διπλό τους το φώς, ν' ανταλλάξουν
Στα μυαλά μας τα δυο, σαν σε δίδυμα κάτοπτρα.

Κάποιο θράδυ από ρόδινο κρύμα, γλαυκό, μυστικό,
Θ' ανταλλάξουμε μία και μόνη αστραπή,
Σαν λυγμό μακρινό, φορτωμένο από χάρη.

Κι ένας άγγελος τότε, τις θύρες ανοίγοντας μόλις,
Θε' να 'ρθεί καρωπά, και πιστά να ριπίσει ξανά,
Τα θολά μας τα κάτοπτρα, τις νεκρές μας τις φλόγες.

ΜΕΤΡ. ΚΑΡΑΓΥΕΣΤ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ

α 'χουμε κλίνας μ' ελαφρές μυρωδιές μεστές,
Ανόκλινα βαθιά σα μνήματα,
Και λουλούδια παράξενα πάνω στα ράφια,
Ανθισμένα για μας, κάτω απ' ωραιότερους ουρανούς.

Με ζέση ξεδεύοντας τις στερνές τους βρμές,
Οι δυο μας καρδιές θα 'ναι δυο πελώριες λαμπάδες,
Που οι λάμψεις τους θ' ακτινοβολούν διπλά
Μίς στα δυο μας πνεύματά, αυτοί οι δίδυμοι καθρέφτες.

Κάποιο δειλινό φτιαγμένο από ρόδινο και γαλανό μυστικισμό,
Θ' ανταλλάξουμε μίαν αστραπή μοναδική,
Σα μακρόσυρτο λυγμό, ματάφορτο αποχαιρετισμό.

Κι αργότερα ένας Άγγελος, μισανοίγοντας τις θύρες,
Θα 'ρθεί να ζωντανέψει, πιστός και χαρούμενος,
Τους θαμνωμένους καθρέφτες και τις πεθαμένες φλόγες.